

Wykred ——— część pełno
plet VI

I C 40/20 - Wyrok Sądu Rejonowego w Człuchowie

LEX nr 3049301

Wyrok

Sądu Rejonowego w Człuchowie

z dnia 5 sierpnia 2020 r.

I C 40/20

UZASADNIENIE

Skład orzekający

Przewodniczący: Sędzia Sylwia Piasecka.

Sentencja

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny po rozpoznaniu w dniu 5 sierpnia 2020 r. w Człuchowie na rozprawie sprawy z powództwa I. (...)

(...) z siedzibą w W., przeciwko T. P. o zapłatę oddala powództwo

Uzasadnienie faktyczne

Powód - I. (...) z siedzibą w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, złożył pozew przeciwko T. P. o wydanie w elektronicznym postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty na kwotę 480,24 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że dochodzona w niniejszej sprawie wierzytelność wynika bezpośrednio z treści umowy ubezpieczenia, potwierdzonej polisa o nr (...), łączącą ubezpieczyciela - B. (...) i stronę pozwaną. Powód podkreślił, że ubezpieczyciel, będący pierwotnym wierzycielem, udzielając stronie pozwanej ochrony ubezpieczeniowej spełnił swoje świadczenie w umówiony sposób, właściwy dla stosunku prawnego łączącego strony, a strona pozwana pomimo obowiązku zapłaty składki ubezpieczeniowej stanowiącej ekwiwalent udzielonej ochrony ubezpieczeniowej za umówiony okres nie dokonała należytej ubezpieczycielowi wpłaty - kwoty stanowiącej wartość przedmiotu sporu. Jednocześnie wskazał, że aktualnie na dochodzoną pozew kwotę składa się należność główna (niespłacony kapitał) w wysokości 382,00 złotych, odsetki ustawowe za opóźnienie naliczone przez pierwotnego wierzyciela za okres do dnia 16 kwietnia 2019 r. w wysokości 86,08 złotych oraz odsetki ustawowe za opóźnienie naliczone przez powoda od kwoty należności głównej za okres od dnia 17 kwietnia 2019 r. do dnia 30 września 2019 r. w wysokości 12,16 złotych.

Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i postanowieniem z dnia 27 listopada 2019 r., wydanym w sprawie VI Nc-e 1893812/19, przekazał sprawę do tutejszego Sądu.

Pozwany - T. P., prawidłowo wezwany na termin rozprawy nie stawił się, nie zajął stanowiska w sprawie i nie wniósł o przeprowadzenie rozprawy pod jego nieobecność.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 stycznia 2016 r. pomiędzy pozwanym T. P. a poprzednikiem prawnym powoda (...) Company SE Oddział w P. doszło do wznowienia ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego - OC, co zostało potwierdzone polisą nr (...) wystawiona w dniu 20 stycznia 2016 r.

Umowa ubezpieczenia obejmowała okres ubezpieczenia od dnia 9 stycznia 2016 r. do dnia 8 stycznia 2017 r.

Wysokość składki ustalono na kwotę 382 złotych, płatną jednorazowo do dnia 27 stycznia 2016 r. dowód z innych wniosków dowodowych: kserokopia polisy k. 15.

W dniu 16 kwietnia 2019 r. powód zawarł z B. (...) z siedzibą w R., działająca w Polsce w ramach oddziału zagranicznego przedsiębiorcy pod firma B. (...) Oddział w P. z siedzibą w W. umowę sprzedaży niespornych i wymagalnych wierzytelności pieniężnych w stosunku do dłużników. Na podstawie tej umowy powód nabył również wierzytelność wobec pozwanego.

dowód: umowa sprzedaży wierzytelności k. 18 - 20, załącznik nr 1 do aneksu nr 1 z dnia 15 maja 2019 r. do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 16 kwietnia 2019 r.

Powód - I. (...) z siedzibą w W. w dniu 8 maja 2019 r. sporządził wezwanie do zapłaty oraz zawiadomienie o przelewie

117 22 (1)
KC
Czworne pre piasecka o
przedstawienie u
oizeczniczne

wierzytelności.

dowód z innych wniosków dowodowych: kserokopia wezwanie do zapłaty z dnia 8 maja 2019 r. k. 16, zawiadomienie o przelewie wierzytelności k. 17v.

Uzasadnienie prawne

Sąd zważył co następuje:

Roszczenie strony powodowej nie zasługuje na uwzględnienie, mimo że strona pozwana T. P. nie stawił się na termin rozprawy, nie zajął stanowiska w sprawie i nie wniósł o przeprowadzenie rozprawy pod jej nieobecność. Uzasadniało to zatem, stosownie do treści art. 339 § 2 k.p.c., uwzględnienie podstawy faktycznej powoda i w konsekwencji wydanie wyroku zaocznego. Podkreślić przy tym jednak należy, że wydanie wyroku zaocznego może nastąpić tylko wówczas, gdy Sąd rozpoznający sprawę, nie ma żadnych uzasadnionych wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie. Niezależnie bowiem od ustalenia podstawy faktycznej Sąd jest zawsze zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny natomiast wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwa, gdyż w tym zakresie nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1973, III CRN 59/73). Dlatego też obowiązkiem strony powodowej jest dołączenie do pozwu dowodów, które umożliwią Sądowi weryfikację twierdzeń pozwu pod kątem spełnienia przesłanek z art. 339 k.p.c. Brak bowiem jakichkolwiek dokumentów powoduje, że przytoczone okoliczności budzą wątpliwości co skutkuje oddaleniem powództwa - nawet przy biernej postawie strony pozwanej - gdyż nie jest możliwym przyjęcie za prawdziwych twierdzeń pozwu. Tym bardziej, że z treści art. 3 k.p.c. wynika obowiązek stron i ich pełnomocników do przedstawiania dowodów istotnych w sprawie.

W ocenie Sądu roszczenie strony powodowej nie zasługuje na uwzględnienie z uwagi na przedawnienie.

Należy bowiem podkreślić, że w dniu 9 lipca 2018 r. weszły w życie zmiany wprowadzone do kodeksu cywilnego ustawą z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 1104), które znowelizowały przepisy dotyczące przedawnienia, a mianowicie m.in. skróciły okresy przedawnienia oraz wprowadziły automatyczne badanie przedawnienia przez sąd w sprawach wytoczonych przeciwko konsumentom.

Ustawodawca wprowadził do porządku prawnego art. 117 § 2¹ k.c., który stanowi, że po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Podkreślić przy tym należy, że przepis ten stosuje się także do roszczeń przedawnionych przysługujących przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia (art. 5 ust. 4 Ustawa o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw z dnia 13 kwietnia 2018 r. (Dz. U. z 2018 r. poz. 1104).

Z powyższego wynika zatem, że jeśli wierzyciel będący przedsiębiorcą występuje z pozwem przeciwko konsumentowi, sąd ma obowiązek z urzędu - czyli bez zarzutu, czy wniosku ze strony konsumenta - zbadać, czy dług jest przedawniony i jeśli doszło do przedawnienia - powództwo co do zasady oddalić. Nie ograniczono bowiem zastosowania przepisów nowych do spraw wszczętych po dniu 9 lipca 2018 r.

W myśl art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególnie nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, a jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, to bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie (art. 120 § 1 k.c.). Bieg przedawnienia przerywa się również, m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 § pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

Przy obliczaniu terminu przedawnienia należy także zwrócić uwagę na przepis art. 112 zd. 1 k.c., który stanowi, że termin oznaczony w tygodniach, miesiącach lub latach kończy się z upływem dnia, który nazwą lub datą odpowiada początkowemu dniowi terminu, a gdyby takiego dnia w ostatnim miesiącu nie było - w ostatnim dniu tego miesiąca.

W przedmiotowej sprawie niewątpliwym jest, że roszczenie powoda, jak również jego poprzednika prawnego, ma charakter majątkowy i jest związane z działalnością gospodarczą powoda i poprzednika prawnego powoda. Należy przy tym zauważyć, że o związku roszczenia z prowadzeniem działalności gospodarczej powinny decydować okoliczności istniejące w chwili powstania roszczenia, przy czym bez znaczenia dla tej kwalifikacji pozostaje, czy roszczenie powstało w relacji obustronnej profesjonalnej, czy też profesjonalista (przedsiębiorca) występuje tylko po jednej stronie stosunku prawnego, wystarczy, iż podmiotem gospodarczym jest osoba występująca z roszczeniem (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 15 listopada 2012 r., w sprawie I ACa 674/12).

Z zaoferowanego w sprawie materiału dowodowego polisy nr (...) wynika, że płatność składki miała nastąpić jednorazowo i to do dnia 27 stycznia 2016 r. Zatem, w ocenie Sądu, roszczenie dochodzone pozwem stało się wymagalne od dnia 28 stycznia 2016 r.

Należy również zauważyć, że powód w niniejszej sprawie nie zaoferował żadnego materiału dowodowego, z którego jednoznacznie wynikałoby, że nastąpiła przerwa biegu przedawnienia czy też aby pozwany i poprzednik prawny powoda porozumieli się co do przesunięcia terminu zapłaty składki.

Wprawdzie powód przedłożył umowę sprzedaży wierzytelności, na podstawie której nabył on wierzytelność wobec pozwanego. Jednakże czynność ta absolutnie nie miała wpływu na przerwę biegu przedawnienia, a co więcej była już wierzytelnością przedawnioną.

Niewątpliwym bowiem jest, że skoro pozwany nie uregulował składki do dnia 27 stycznia 2016 r., to od dnia 28 stycznia 2016 r. roszczenie było już wymagalne. Od tej daty rozpoczął również bieg 3 - letni termin do dochodzenia roszczenia, który zakończył się z dniem 28 stycznia 2019 r. Oznacza to, że zarówno w dniu nabycia wierzytelności przez powoda, a tym bardziej wytoczenia powództwa przed Sądem Rejonowym Lublin - Zachód w Lublinie w dniu 2 października 2019 r., roszczenie wobec pozwanego T. P. było już przedawnione.

Wobec powyższego powództwo z uwagi na przedawnienie należało oddalić w całości.

Tekst orzeczenia pochodzi ze zbiorów sądów powszechnych.

1) —

2) —

3) — |

clw